

τικά γράμματα, συμπαρέλαβον καὶ τὰ ὀνόματα τὰ σημιτικά, κατ' ἀναλογίαν θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποτεθῆ, ὅτι καὶ οἱ Σημίται, ἀποδεχόμενοι τὰ γράμματα τῶν Αἰγυπτίων, εἶχον συναποδεχθῆ καὶ τὰ ὀνόματα τὰ αἰγυπτιακά. Τρίτον δ' ἡ τάξις τῶν γραμμάτων εἶνε διάφορος. Ἄπασαι δ' αὐταὶ αἱ δυσκολίαι συνδυαζόμεναι ἤγαγον τὸ πρῶτον τοὺς λογίους εἰς τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀσαφοῦς, ἀλλ' ἀρχαίας μαρτυρίας Ἑλλήνων καὶ Λατίνων συγγραφέων, καθ' ἣν οἱ Φοίνικες παρέλαβον τὸ κατ' ἀρχὰς τὴν γραφὴν αὐτῶν ἐκ τῆς Αἰγύπτου. Ἀλλὰ διὰ νεωτέρων ἐρευνῶν ἐλύθη τὸ αἰνίγμα, καὶ συνεπληρώθη ἐκτὸς πάσης εὐλόγου ἀμφιβολίας ἡ μεταξὺ τοῦ ἡμετέρου ἀλφαβήτου καὶ τῶν ἀρχαίων αἰγυπτιακῶν ἱερογλυφικῶν ἀλληλουχία.

Ὁ δ' ἀριθμὸς τῶν ἀλφαβητικῶν σημείων τῶν εὐρεθέντων ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς τῶν αἰγυπτιακῶν μνημείων ὑπελογίσθη εἰς τεσσαράκοντα καὶ πέντε. Καὶ τινων μὲν αὐτῶν γίνεται χρῆσις μόνον ἐν εἰδικαῖς περιστάσεσιν, ἀλλ' εἶνε μόνον διάφορα σχήματα σημείων ἄλλων ἐν κοινοτέρᾳ εὐρισκομένων χρήσει. Ἐξαιρουμένων δὲ τούτων πάντων, δύναται κατὰ ταῦτα τὸ ὄλον τῶν συνήθων σημείων νὰ περιορισθῆ εἰς εἴκοσι καὶ πέντε, ὁ δ' ἀριθμὸς οὗτος συμφωνεῖ πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου μαρτυρουμένην παράδοσιν, καθ' ἣν οἱ Αἰγύπτιοι εἶχον ἀλφάβητον εἴκοσι καὶ πέντε γραμμάτων¹. Ἔως δ' ἐπ' ἐσχάτων τὰ ἱερά ταῦτα γράμματα ἐγινώσκοντο μόνον ὑπὸ τὸν ἀρχαιοπρεπῆ καὶ ἄκαμπτον τύπον ὃν εὐρίσκομεν ἐπιγεγλυμμένον ἐπὶ τῶν μνημείων. Ἀλλὰ τῷ 1839 ὁ Γάλλος αἰγυπτιολόγος De Rougé ἐδημοσίευσε τὰ πορίσματα ἰδίας μελέτης περὶ τῆς ἀρχαίας ἐπισεσυρμένης καὶ ἱερατικῆς λεγομένης γραφῆς, ἐν ἣ ἀνεκάλυψε τὸν σύνδεσμον, δι' οὗ ἡ σημιτικὴ γραφὴ συνάπτεται πρὸς τὸν αἰγυπτιακὸν ἀλφάβητον. Τὸ δὲ μνημεῖον τὸ παρασχὼν τὰ σπουδαῖότατα τῶν πορισμάτων ὑπῆρξεν ὁ

¹ [Πλουτάρχου Περὶ Ἴσιδος καὶ Ὀσίριδος 56 (Ἡθικῶν σ. 374 Α). Ἐκδ. Γ. Βερναρδάκη Τόμ. Β' σελ. 531].

